

לפני 25 שנה

גליון "העולם הזה", שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, הביא כתבת-שער תחת הכותרת, "ההשמצות הנוראות ביותר בעולמי". הכתבה עסקה בשבועון החשיפות ההוליוודי "קונפסי" דנשלי", המפרסם מסודותיהם הכמוסים ביותר של כוכבי-הקולנוע האמריקאיים. במדרג הפשע סופר, תחת הכותרת, "רצח ברחוב פריז", על רציחתה של עליזה ברדר בתל-אביב, כאמצע היום ועל מהרליה של המישטרה בפרשה זו.

תחת הכותרת, "עשור — או אפוא?" נגול סיפור של יורד ועדת חגיגות העשור למדינת ישראל, מאיר וייסנל. עמרת מערכת השבועון היתה, כי החגיגות נעזו לפרשלוז — הנחה שאכן התאמתה. ראש מערכת, "העולם הזה", שלום כהן, המשיך

בסידרתה, "מבט אחד למסך", שבה תיאר את, "האשה הסוביי-מית". מדור הקולנוע סיקר את הפרט, "המבשפות", בכיכובה של מרינה ולארי.

בשער הגליון: כמה מהמוככים מושמצי העיתון ההוליוודי "קונפסינשלי".

אטום ומדינה של אינושטיינים * טרגדיה באבו-גוש *

שבועונאי להשכיך * על לידת משה דיין

ההשמצות הנוראות ביותר בעולם

ענתו אהר מפיל את מלאו על הרחץ בפניו ברגים על סודותיהם הכמוסים של חייבי הקולנוע ובשאר

1040 "העולם הזה" תאריך: 11.9.1957

מסדר המסדר את עצמי. בנדב הציע את שירותו לאדם אחר. היה זה בעל ידיעות אחרונות, גוח מוס. מוזס הנמרק, שאין דבר קדוש בעיניו יותר מאשר להכות את עיתון-הערב המתחרה. עזר כבר קודם לכן, בחשאי, להופעת תנופה, כדי לפגוע בעיתון-הילדים של מתחרהו. הוא תרם פעם 200 ל"י מכיסו, הציע בפעם השנייה לפרסם מודעה של תנופה בעיתונו, והחזיר מכיסו את דמי המודעה, כדי שאיש לא יבחין בדבר. מוזס העריך את שירות בנדב. אולם יותר ממנו הוא יודע להעריך את הכסף. מחקר קצר גילה לו, כי תפוצת תנופה היתה קצת יותר מאלף עותקים בשבוע. תפוצת עיתון הילדים של מעריב הגיעה לאלפים מעטים — כמות שאינה מקיימת את העיתון וגורמת לו הפסדים מדי שבוע בשבוע.

אמר מוזס: "למה לי לסדר את מעריב כשהוא מסדר את עצמו?"

הוא דחה את שירות בנדב בקש. למרבית התימהון לא נואש בנדב, אחרי שכמה הצעות שלו למפלגות שונות נדחו, הציע השבוע למפא"י להוציא מחדש את תנופה. הוא עשה זאת מתוך חישוב הגיוני יותר: סוף-סוף, מיפלגה הרוכשת מעודנים במיליוני לירות, יכולה להרר שות לעצמה להפסיד גם על עיתון.

אנשים

על נסיבות לידתו של הרמטכ"ל משה דיין סיפר השבוע יוסף ברק, איש דגניה, לאורח זר. בשעתו היו בדגניה רק 10 בחורים ושלוש בנות, וכדי לא לערער את יחסי החברה, הוחלט חגיגת בין כולם להימנע במשך חמש שנים מנישואין. אולם האהבה גברה על העקרון: חודש אחרי ההחלטה נשא **שמואל דיין** את אחת הבנות **בכורה זאטויהובסקא** ליה אמו של משה דיין, שנולד כעבור תשעה חדשים, ב־15 במאי 1915. אמר ברק בחיור: "למולו של צה"ל, נולד דיין ארבע שנים ושלושה חודשים לפני זמננו".

שריהאוצר **זוי אשכזה**, בקומו לגאום אחרי שרהעבודה **מרדכי נמיר**, בכינוס למען המילואה לשיכון-עולים: "חבר, רי אמר שידבר קצרות ודיבר ארוכות. אני מודיע, שאדבר בהרחבה, ואולי על ידי כך יתקצרו הדברים".

רביסרן **בצה"ל** על דברי הפירסומת ההוליוודיים, כאילו היתה **זיווה שפר** מקלענית בצה"ל: "נדמה לי שלא היתה מקלענית דווקא, אלא הבול".

רעיון טוב התגלגל השבוע משולחן לשולחן בית-קפה. כשנודע **לאורי דן**, כתב מעריב צעיר, כי יש אפשרות לרכיב שת מטוסים קטנים ישנים, קפץ על המי ציאה וסיפר כי הציג לעיתונו לקנות את אחד המטוסים, כדי שטייס מיקצועי יקח אותו לסיור מוטס ברחבי אפריקה. אולם לפני שדן הספיק לבצע את תוכניתו, שמע על כך שכנו לשולחן **חיים** (היי דרומה) **הפך** והציע את אותה ההצעה לדבר. העיתון המפא"י קנה מטוס. שכן את אותו הטייס, אשר אורי דן רצה לשוכרו.

בירדן חיכו לאחמד אנשי המישטרה הירדנית. הם עצרו אותו לשנתיים במחנה עבודת-פרך. שם התעללו בו, ניקרו אחת מעיניו.

כשהגיעה ארצה הידיעה על גורלו של אחמד, חלה אביו הזקן ומת מצער. אביו פטמה הזקנה, נשארה בודדה, ללא כל מישען כלכלי. תושבי הכפר חידשו את בקשותיהם למתן היתר כניסה לאחמד, ששוחרר בינתיים מכילאו.

מיכתב קצר. הבקשות עשו את דרכן בין משרדי-הממשלה. האם הזקנה עלתה

אנשי השגרירות הסובייטית בתל-אביב, בטקס הפרידה מארונות חבריהם שנהרגו בתאונות-דרכים. הארונות של המזכיר השני, ויקטור סמירנוב, ורעייתו הובאו לנמל חיפה, משם הוטעו באונייה הסובייטית וורושילוב לקבורה במולדתם. בתוך הורים הקלוטים תלו אנשי השגרירות את תמונותיהם של שני ההרוגים, עטופות בסרטי-משי שחורים ופרחים.

לירושלים, ניסתה להתקבל אצל שרי הפנים, ישראל ברייהודה. הוא סירב לקבלה. בשבוע שעבר הגיע מיכתב רישמי קצר לביתה של פטמה. שכן יודע עברית קרא את תוכנו באוזניה: "נתבקשתי ע"י השר לאשר קבלת מיכתב מיום 5.4.1957 בדבר אשרת כניסה לישראל לבנג, ולהורי דיעך כי בנסיבות הנוכחיות, אין אנו רואים אפשרות להענות לבקשתך".

עיתונות

שרות בירלב

דב הוא חיה מאוד נאמנה. דב אחד, מספרת האגדה, היה כליכך נאמן לבעליו עד שפעם, בראותו זבוב המטרוד את אדונו בשנתו, רצה לגרשו, הרים אבן גדולה והטילה על גולגולת אדונו. מאז נכנס ללכסיקון האנושי המושג הנפוץ "שרות דב".

חיים בנדב לא היה דב אמיתי, כי אם בסך הכל בן דב. הצעיר הויכרוני (30) רצה מאוד להיות עיתונאי. הוא הצליח לקבל עבודה בהבוקר כעורך-לילה, וב ג'רוזלם פוטס. אולם בנדב רצה להיות

העם

מדינה אטומית

מעולם לא היתה אימתו של האטום רובצת על האנושות כמו החרוש. הסוכר ייטים הודיעו כי השלימו את הטיל הביני יבשתי הראשון, המסוגל לשייט מיבשת ליבשת — נשק נורא שאין מפניו הגנה. נשק זה אמנם אינו מצוי עדיין בשלב המאפשר את הפעלתו המיידית. אולם שוב לא נשאר שום ספק, כי בתוך שלוש שנים יהיו בידי שני הגושים העולמיים האמי צעים להמטיר זה על זה (או על מדינות קטנות) פצצות-מימן, שיירדו מן החלל במהירות כזאת, ששום כלי-הגנה לא יוכל להשמדם בדרך.

השבוע התכנסו בישראל אנשי-המדע של העולם כדי לדון על צד אחר של האטום: הכוח הפורה הטמון בגרעין הנוערי, שיש בו כדי לחולל מהפכה ברמת-המחיה העור למית, לתת דחיפה עצומה לארצות אשר אין להן נפט או פחם — כמו ישראל.

אורחי ישראל כבר ראו את עצמם, בגאותם, ככני מדינה אטומית ראשונה במעלה, החלו להחיות בליבים חלומות ישנים על מדינה של אינושטיינים. חיקוה זו היתה מוגמת במיקצת. אולם היה בסיס מוצק למציאות צנועה יותר ובטוחה יותר — בישראל גדל דור של מדענים צעירים. שיוכלו בבוא היום לנצל את כוח-האטום לטובת המדינה, ואולי לטובת המרחב. אין ספק, כי בוא יבוא היום, שבו תחדור הפצצה האטומית גם למרחב — כאשר שני הצדדים יתחילו לחמש את צבאות גרוריהם ויודיהם במרחב בפגזים אטומיים קטנים. אם ישראל תוכל לבסס את אטום-השלום שלה לפני שיגיע יום מר זה, יהיה בידיה להציע לעמיה-מרחב תחליף פורה יותר למלחמה אטומית מר-חבית.

מיטומים

השר אמר: "לא א"

בין חייליו הערביים של לח"י בלט אחמד, איש אבו-גוש. תחת פיקודו של "רומק" גרינברג, השתתף בפעולה נועזת, שבה שוחררה מכלא בית-לחם קריינית תחנת-השידור של אירגון המתרת, גאולה כהן. גשלה לפעולות סודיות וחשובות בגדה המזרחית של הירדן. כשנסתייכה מלחמת העצמאות, חשב אחמד לחמו, כי נכונו לו חיים שקטים וגוהים בכפרו.

עין אחת פחות. ימים אחדים אחרי רצח מתווך האו"ם, הרוזן פולקה ברנדוט, דפקו שוטרים על דלת ביתו של אחמד. הוא היה רגיל כבר לביקוריהם של גוטי רים. אך הפעם, לראשונה, היו אלה שוטי רים ישראליים. אחמד געצר וגורש כעבור כמה ימים לירדן.

כל תחונני מישפחתו, אנשי לח"י היהור דים, ומוכתר הכפר היו לשווא. דברי ההסבר כי אחמד, שהיה איש לח"י, עלול להירצח בירדן, לא הועילו.

כיום חברת כנסת מטעם התחיה.